

Outreach or Out of Reach? : Is There a Mitzvah of Kiruv Rechokim?

Rabbi Tsvi Selengut

1 ויקרא פרשת בהר - בחקותי פרק כו

וְכָשְׁלוּ אִישׁ-בְּאָחִיו כְּמִפְנֵי-חָרֵב וְרָדְף אֵין וְלֹא-תִהְיֶה לְכֶם תְּקוּמָה לִפְנֵי אֲבִיכֶם

2 תלמוד בבלי מסכת שבועות דף לט עמוד א

והכתיב: וכשלו איש באחיו - איש בעון אחיו, מלמד שכל ישראל ערבים זה בזה

3 רש"י מסכת סנהדרין דף כז עמוד ב

איש באחיו - איש בשביל אחיו

4 תלמוד בבלי מסכת שבועות דף לט עמוד ב

התם שיש בידם למחות ולא מיחו

5 רמב"ם הלכות דעות פרק ו

הרואה חבירו שחטא או שהלך בדרך לא טובה מצוה להחזירו למוטב ולהודיעו שהוא חוטא על עצמו במעשיו הרעים

6 תלמוד בבלי מסכת בבא קמא דף סט עמוד א

אמר רבן שמעון בן גמליאל: בד"א - בשביעית, דהפקר ניהו, אבל בשאר שני שבוע - הלעיטהו לרשע וימות

7 מגן אברהם סימן תרח

ודוקא כשברור לו ודוקא כשהחוטא שוגג אבל אם החוטא מזיד נהי דמי שאינו מוכיחו אינו נענש כמותו מ"מ עובר על מ"ע דהוכיח תוכיח וחייב להוכיחו

8 ש"ך יורה דעה סימן קנא

ישראל קטן אוכל נבילות שב"ד מצווים להפרישו כ"ש ישראל גדול משא"כ בעובד כוכבי' וישראל מומר שאינו חייב להפרישו

9 שו"ת אבני נזר חלק יורה דעה סימן קכו

אך לאחר העיון דברי הש"ך נכונים מאד. דהנה יסוד הערבות הוא בשבועות (ד' ל"ט ע"א) וכשלו איש באחיו איש בעון אחיו מלמד שכל ישראל ערבין זה לזה. ומוקי לה כשיש בידו למחות ואינו מוחה. והנה קי"ל מומר מותר להלוותו ברבית. ומקור הדברים בבה"ת בשם רמב"ן (שער מ"ו ח"א אות ה') משום דמומר לא מקרי אחיך עי"ש. וכיון דלא נקרא אחיו וערבות ילפי' מקרא דבאחיו. אינו ערב בעד המומר

10 משנה מסכת אבות פרק א

הלל ושמאי קבלו מהם הלל אומר הוי מתלמידיי של אהרן אוהב שלום ורודף שלום אוהב את הבריות ומקרבן לתורה

11 תפארת ישראל - יכין מסכת אבות פרק א

ולכן אמר הכי אוהב את הבריות לא אמר את אדם, מדאמרינן [ביבמות ס"ב א'] אתם קרויין אדם וכו', דאפילו עובד כוכבים, או המקנטרך על חנם כהנך דשבת שקנטרוהו על לא דבר ואין ראוי לקרותו אדם אשר בצלם אלקים עשה אותם, אלא שם בריות נאות להם אעפ"כ כדדבר עמם בנחת, ובזה תקרבם לתורה

12 דברים פרשת כי תצא פרק כב

- (א) לא-תראה את-שור אחיך או את-שׂוֹי נדחים והתעלמת מהם השב תשיבם לאחריך
(ב) ואם-לא קרוב אחיך אליך ולא ידעתו ואספתו אל-תוך ביתך והיה עמך עד דרש אחיך אתו והשבתו לו:

13 ספר שערי תשובה לרבינו יונה שער ג

וטוב ונכון מאד להיות בכל עיר ועיר מתנדבים בעם מן המשכילים, להיות נכונים ומזומנים לכל דבר הצלה, בהיות איש או אשה מישראל שרויים בצער. והנה נתחייבנו לטרוח בשור אחינו או שיו הנדחים, להיות עמנו עד דרוש אחינו אותו - עתה מה לעשות יקר וגדולה לבעליהם

14 אור החיים דברים פרשת כי תצא פרק כב

לא תראה את שור וגו'. פרשת זו באה לרמוז בפרטות חיוב התוכחות שצריך בני אל חי צדיקי עולם לעשות לעם ה'...ואומרו נדחים על דרך אומרו (לעיל ד') ונדחת והשתחית להם וגו' שהעובר פי ה' יקרא נדח, ויצו ה' לבל יתעלם אלא ישיבם לאחיו הוא אלהי עולם....ואומרו ואם לא קרוב אחיך וגו'. בזה העיר כי הוא מדבר על זמן גלות האחרון כי לא קרוב כדרך אומרו (במדבר כ"ד) אשורנו ולא קרוב, עוד לו ולא ידעתו שנסתם הקץ ואין יודע מתי קץ הפלאות, וזה יסובב הרחקת הלבבות מהאמונה ונטווי רגל **כאשר עינינו רואות בדורות הללו**, עם כל זה יצו ה' ואספתו אל תוך ביתך זה בית המדרש וילמדהו אורחות חיים ודרך ישכון אור לבל יטה מני אורח ולא ימצאהו אויבו במחשבות וטענות כוזבות כי אור תורה תצילהו, וזה יהיה עד שיתרצה ה' וידרשהו, והוא אומר עד דרוש אחיך אותך, והשבותו לו פירוש מעלה עליו הכתוב כאילו הוא משיבו מני אובד

15 תלמוד בבלי מסכת סוכה דף מט עמוד ב

מאי דכתיב פיה פתחה בחכמה ותורת חסד על לשונה וכי יש תורה של חסד ויש תורה שאינה של חסד? ...איכא דאמרי: תורה ללמדה - זו היא תורה של חסד, שלא ללמדה - זו היא תורה שאינה של חסד

16 אגרות הראי"ה קלח

כן, ידידי, הנני מבין הרבה את דאבון לבבו, אבל אם יחשוב כת"ר כרב המון הלומדים, שראוי בזמן הזה לעזוב להפקר את אותם הבנים אשר סרו מדרכי התורה והאמונה על-ידי זרם הזמן הסוער, הנני אומר בפה מלא שלא זו הדרך אשר ד' הפץ בה. (כשם של' תוס' סנהדרין כ"ו ע"ב ד"ה החשוד, דיש סברא לומד דלא יפסל חשוד על העריות לעדות משום דחשיב כמו אונס, משום דיצרו תוקפו, וכה"ג של' כן תוס' גיטין מ"א ע"ב ד"ה כופין, שכיון שהשפחה משדלתם לזנות חשיבי כאונסין, כן היא ה"שפחה בישא" של זרם הזמן,) שנתנו לה מן השמים שליטה טרם שתכלה לגמרי ותנדף כעשן, שהיא משדלת בכל כשפיה הרבים את בנינו הצעירים לזנות אחריה. הם אנוסים גמורים וחלילה לנו לדון אונס כרצון. על-כן יש מכל אלה אחרית ותקוה. הנשמה הפנימית של קדושת ישראל מסתרת בקרב לבבם בכמה מדות טובות הנמצאות בהם, וכל עיקר מה שיכלה הרשעה לתפס אותם בלבם הוא ג"כ מצד נטיות הפנימית לטוב ולחסד, ע"כ כאשר הציעה לפניהם את רב העול הנעשה בסדרי-המדינות לפי השקפתם נעשו ללוחמים בעד הכלל, אע"פ שהם טועים בזה לגמרי מצדי-צדדים, מ"מ א"א לדמות אותם לרשעים ההולכים רק אחרי תאותם הבהמית באין שום מטרה של יושר. ואם לא נדחה אבן אחרי נופלים כאלה כ"א נקרבים כפי היכולת, אז כאשר זרם-הזמן יתהפך ויכירו את הטעות הגדולה הנמצאת בעיקר הרעיון, שבשבילו זנחו את בית-חיייהם, יהיו מוכנים לתשובה ולהטבה, והדורות הבאים יוכשרו ע"י זה להיות רמים ונעלים מאד, מחזיקים בתפארת ישראל ובאור ד' המאיר בקרבם בכל חם ועז. ע"כ לדעתי, עצתי היא לכבודו, שאמנם יותר מכפי יכלתו ודאי אין שום חיוב להעמיס על עצמו, אבל כמה שיש יכולת בידו יקרבים בסיוע לצרכי פרנסתם וצרכיהם המוכרחים, ויהי' לו בזה מקום להביע דברי מוסר בשכל טוב במכתבים. וברית כרותה היא לדברים היוצאים מן הלב, שהם פועלים אם הרבה ואם מעט, אבל גם המעט הוא יקר מאד.